

Dosarul nr. 1ra-712/2023
1-21160964-01-1ra-10052023

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

16 ianuarie 2024

mun. Chișinău

Curtea Supremă de Justiție

Completul de judecată în componența:

Președinte – Talpă Boris,

Judecători – Eremciuc Ghenadie, Mânăscuță Igor,

examinând, fără citarea părților, în baza materialelor cauzei, admisibilitatea recursului declarat de către avocatul Barbăneagră Sergiu în numele părții vătămate minore Xxxx, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Comrat din 15 februarie 2023, în cauza penală în privința lui

Ranețchi Roman Xxxx, născut la xxxx, originar și domiciliat în r-nul Xxxx, s. Xxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 01.11.2021 - 13.07.2022,

Instanța de apel: 07.11.2022 - 15.02.2023,

Instanța de recurs: 10.05.2023 - 16.01.2024.

Asupra recursului menționat, completul de judecată

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătorei Cimișlia, sediul Central, din 13 iulie 2022 pronunțată pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală, Ranețchi Roman a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 201¹ alin.(1) lit.a) Cod penal la 2 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

În temeiul art. 90 Cod penal, executarea pedepsei stabilite a fost suspendată condiționat pe o perioadă de probă de 2 ani, totodată obligându-l pe inculpat să nu comită alte infracțiuni; să nu-și schimbe domiciliul fără consimțământul organului de probațiune; să participe la programe probaționale și să presteze 100 ore muncă neremunerată în folosul comunității.

S-a încasat de la Ranețchi Roman în contul statului cheltuielile judiciare în mărime de 448 lei.

2. Pentru a pronunța sentința instanța de fond a constatat că, Ranețchi Roman la 16 ianuarie 2021, aproximativ la ora 16.00, aflându-se la domiciliu în s. Xxxx, r-nul Xxxx, împreună cu concubina sa Cosolovschi Diana, xxxx și copiii minori, conștientizând caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale îndreptate la săvârșirea actelor de violență în privința altui membru al familiei, a săvârșit acțiuni violente față de copilul minor al concubinei sale, Xxxx, manifestate prin exprimarea cuvintelor injurioase și aplicarea loviturilor peste diferite părți ale corpului cu o vargă, cauzându-i, conform

raportului de expertiză judiciară nr.202114D0010 din 05 februarie 2021, vătămări corporale sub formă de echimoze multiple, masive pe fese, coapsa dreaptă, spate, ce condiționează dereglare a sănătății pe timp scurt, care conform acestui criteriu se califică ca vătămare corporală ușoară.

Prin acțiunile sale, Ranețchi Roman a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 201¹ alin.(1) lit.a) Cod penal - *violența în familie, adică acțiunea sau inacțiunea intenționată comisă de un membru al familiei în privința altui membru al familiei, manifestată prin: maltratare, alte acțiuni violente, soldate cu vătămare ușoară a integrității corporale sau a sănătății.*

3. Nefiind de acord cu sentința, a declarat apel avocatul Barbăneagră Sergiu în numele părții vătămate minore Xxxx, care a solicitat, casarea sentinței în partea stabilirii pedepsei, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri cu stabilirea unei pedepse privative de libertate.

În motivarea apelului a indicat că, pedeapsa stabilită inculpatului este una prea blândă. Astfel, instanța de fond eronat a individualizat pedeapsa, iar potrivit pct.3 al Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție nr.8 din 11.11.2013, în conformitate cu principiul individualizării pedepsei, în coroborare cu criteriile generale de individualizare a pedepsei prevăzute la art.75 alin.(1) Cod penal, instanța de judecată aplică pedeapsă, luând în considerare caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, motivul și scopul celor comise, persoana celui vinovat, caracterul și mărimea daunei prejudiciabile, circumstanțele ce atenuează sau agravează răspunderea, ținându-se cont de influența pedepsei aplicate asupra corectării vinovatului, precum și condițiile de viață ale familiei acestuia.

Prin ordonanța din 19.05.2021, în calitate de parte vătămată, este recunoscut copilul minor Xxxx, a cărui părinți sunt Moraru Vadim și Cosolovschi Diana.

Totodată, a menționat că, potrivit raportului de expertiză extrajudiciară nr. 95 din 23 noiembrie 2021 întocmit de expertul Bulgaru Ala se menționează că *„Minorul afirmă că Roma l-a impus să ducă lemne grele în sarai și că niciodată nu-l duce sau aduce de la grădiniță. Când Roma îl bătea, mama încerca să-l scoată din mâinile lui, însă nu i-a reușit. La fel, Roma l-a impus să care cărămizi în sarai. Minorul susține că nici Roma, nici mama nu lucrează. Se teme de Roma și nu vrea să-l vadă. Susține că Roma fumează pregabalin (minorul descrie un proces, care pare a fi similar cu consum de droguri). Concluzie: urmare a discuțiilor purtate cu minorul Xxxx, expertul a constatat că acesta este profund afectat de conlocuirea cu concubinel mamei - Roma și cu mama sa, minorul își iubește mama, însă este foarte supărat pe ea din motive că ultima nu a putut să-i ofere protecție și securitate fizică și emoțională. Minorul este foarte atașat de tatăl său, îl privește ca o persoană iubitoare și necesită protecția și afecțiunea lui. Totodată, minorul nu prezintă semne de alienare parentală indusă de tatăl său, minorul își relatează istoria din punctul său de referință și afirmă că mama sa este bună și grijulie, totodată o percepe ca o persoană care nu a putut să-l protejeze”.*

Astfel, consideră că aplicarea prevederilor art.90 Cod penal în privința inculpatului nu este justificată și întemeiată.

4. Prin decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Comrat din 15 februarie 2023, a fost respins, apelul avocatului Barbăneagră Sergiu în numele părții vătămate minore, cu menținerea sentinței.

5. Instanța de apel a conchis că, judecarea cauzei în instanța de fond a avut loc pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, în corespundere cu prevederile art.364¹ Cod de procedură penală, probele fiind apreciate corect prin prisma art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării lor, prima instanță corect concluzionând asupra vinovăției inculpatului Ranețchi Roman în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 201¹ alin.(1) lit. a) Cod penal.

Referitor la individualizarea pedepsei, instanța de apel a constatat că, prima instanță a acordat deplină eficiență prevederilor art. art. 6, 7, 61, 75, 90 Cod penal, respectiv a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele care atenuază ori agravează răspunderea penală, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului.

De asemenea, instanța de apel a reținut că, la locul de trai inculpatul este caracterizat satisfăcător, are la întreținere doi copii minori, precum și faptul că deși potrivit cazierului judiciar este menționată privind expedierea în instanța de judecată a două cauze penale în privința lui Ranețchi Roman, la materialele cauzei lipsesc careva date privind existența sentințelor de condamnare pe cauzele penale indicate în cazier, astfel, în temeiul art. 110 Cod penal, nu poate fi reținut că inculpatul are antecedente penale.

Sanctiunea infracțiunii prevăzută de art. 201¹ alin. (1) lit. a) Cod penal, pentru care a fost recunoscut vinovat inculpatul, prevede pedeapsa cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 150 la 180 de ore sau cu închisoare de până la 3 ani.

Astfel, instanța de apel a atestat că prima instanță corect a stabilit inculpatului Ranețchi Roman pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 2 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, ținând cont de prevederile art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, precum legal și întemeiat a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei, în conformitate cu prevederile art. 90 Cod penal, cu obligarea inculpatului să nu comită alte infracțiuni, să nu-și schimbe domiciliul fără consimțământul organului de probațiune, să participe la programe probaționale și să presteze muncă neremunerată în folosul comunității în mărime de 100 ore.

Referitor la argumentele avocatului privind raportul de expertiză extrajudiciară nr.95 din 23 noiembrie 2021, instanța de apel a menționat că o asemenea probă nu a fost prezentată organului de urmărire penală sau instanței de judecată, nu a fost examinată în ședința de judecată, prin urmare aceasta nu poate face obiectul apelului și nu poate fi reținută ca probă, or participanții la proces nu au avut accesul real la această probă, în vederea stabilirii raporturilor de apărare, iar alte argumente apelantul nu a invocat.

6. Legalitatea și temeinicia deciziei instanței de apel este contestată cu recurs de către avocatul Barbăneagră Sergiu în numele părții vătămate minore Xxxx, în temeiul art. 427 alin.(1) pct.6), 10) Cod de procedură penală, care solicită casarea deciziei instanței de apel, cu remiterea cauzei la rejudecare în instanța de apel în alt complet de judecată.

În motivarea recursului declarat, avocatul invocă că, la stabilirea pedepsei inculpatului, instanțele de fond au aplicat o pedeapsă prea blândă în coraport cu persoana inculpatului care în decurs de trei ani a comis trei infracțiuni și a fost sancționat contravențional pentru acțiuni huliganice și gravitatea faptei săvârșite.

Totodată, a menționat că Ranețchi Roman nu a reparat prejudiciul cauzat prin infracțiune, inclusiv cel moral cauzat minorului Xxxx.

Astfel, invocând prevederile art. art. 61, 75 Cod penal, autorul indică, că instanțele de fond la stabilirea pedepsei inculpatului Ranețchi Roman cu aplicarea art.90 Cod penal, nu au ținut cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de personalitatea inculpatului și de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea penală, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului.

Recurentul consideră că, instanța de apel superficial și-a motivat soluția, deoarece partea vătămată și reprezentantul acesteia nu au fost convinși de faptul că violența la care a supus minorul Xxxx nu se va mai repeta, or, aceștia sunt îngroziți de faptul că agresorul este în libertate și îl va putea agresa repetat, având frică că scopul legii penale va eșua.

La fel, a indicat că partea vătămată a fost în imposibilitatea să participe la examinarea cauzei și să formuleze cereri, inclusiv acțiunea civilă. Astfel, ținând cont de circumstanțele care au avut loc, tatăl copilului a efectuat expertiza psihologică extrajudiciară nr.95 din 23.11.2021, iar prin cererea din 12.07.2022 partea vătămată a solicitat reluarea examinării cauzei în fond, fapt asupra căreia instanța nu s-a expus, ori nu a recepționat nici o încheiere în acest sens.

Prin urmare, instanța de apel nu s-a pronunțat asupra acestui motiv, mai mult, a restituit nejustificat raportul de expertiză judiciară nr.95 din.23.11.2021.

7. Pe marginea recursului declarat, a depus referință procurorul, care pledează pentru inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. Examinând admisibilitatea recursului declarat în raport cu materialele cauzei, completul de judecată al Curții Supreme de Justiție conchide asupra inadmisibilității acestuia, din următoarele considerente.

Conform prevederilor Legii nr.246 din 31.07.2023 în vigoare din 01 septembrie 2023, pentru modificarea unor acte normative (modificarea cadrului normativ conex reformei Curții Supreme de Justiție), art. XI alin.(3), *recursurile depuse la Curtea Supremă de Justiție până la data intrării în vigoare a prezentei legi vor fi examinate în baza temeiurilor în vigoare la data depunerii recursului.*

Totodată, din textul legii menționate, rezultă că procedura de examinare a admisibilității recursurilor depuse la Curtea Supremă de Justiție până la data în vigoare

a acestei Legi, urmează să fie efectuată conform noilor modificări introduse în prevederile Codului de procedură penală, în vigoare din 01 septembrie 2023.

În speță se constată că recurentul s-a conformat prevederilor art. 422 Cod de procedură penală (în redacția Legii nr. 246 din 31.07.2023, în vigoare din 01 septembrie 2023) și a declarat recursul în termen la 26.04.2023.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală (în redacția Legii nr. 246 din 31.07.2023, în vigoare din 01 septembrie 2023), *instanța de recurs, examinând admisibilitatea recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în baza materialelor din dosar, este în drept să declare recursul inadmisibil în cazul în care constată că recursul declarat este vădit neîntemeiat.*

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală (în redacția Legii nr. 246 din 31.07.2023, în vigoare din 01.09.2023), instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute la art. 427 invocate în recurs.

Reieșind din conținutul recursului declarat de către avocatul Barbăneagră Sergiu în numele părții vătămate minore Xxxx, se constată că acesta face trimitere la temeiurile de casare prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, potrivit cărora, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și apel atunci când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și pentru că s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale, avocatul menționând că prin decizia contestată, inculpatului i-a fost aplicată o pedeapsă necorespunzătoare faptei și circumstanțelor stabilite, considerând că pedeapsa este prea blândă, greșit fiind aplicate prevederile art.90 Cod penal.

Verificând legalitatea hotărârii atacate sub acest aspect, completul de judecată reține că argumentele invocate în cererea de recurs nu s-au confirmat în urma cercetării materialelor cauzei, din raționamentele ce urmează a fi expuse.

Cu referire la temeiul invocat în baza art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, completul de judecată analizând decizia instanței de apel prin prisma erorii de drept prevăzută de legea menționată, constată că, astfel de erori de drept nu și-au găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, dat fiind faptul că instanța de apel, la examinarea cauzei a respectat prevederile art. art. 414 alin. (1), (5), 417 alin. (8) Cod de procedură penală și în decizia adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul declarat de către avocat în numele părții vătămate minore, aceasta cuprinzând motivele pe care se întemeiază soluția pronunțată.

În această ordine de idei și în raport cu circumstanțele invocate în recursul declarat de avocat, se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârii contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 4-5 din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanța de apel, legal și întemeiat a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată inculpatului, dând o încadrare juridică corectă acțiunilor acestuia, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar.

La fel, completul de judecată conchide că, instanțele de fond, în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, întru elucidarea tuturor circumstanțelor care au stat la baza pertinentei, concludenții și utilității probatoriului cercetat în ședință de judecată, au adoptat în fond hotărâri motivate, expuse cu claritate, de unde se constată că, în acțiunile inculpatului se întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art.201¹ alin.(1) lit. a) Cod penal, după indicii calificativi - *„acțiunea intenționată comisă de un membru al familiei în privința altui membru al familie, manifestată prin: maltratare, alte acțiuni violente, soldate cu vătămare ușoară a integrității corporale sau a sănătății.”*

Totodată, completul de judecată, respinge ca fiind neîntemeiate argumentele recurentului precum că, instanța de apel nu a indicat în decizie, motivele pentru care a menținut pedeapsa inculpatului sub formă de închisoare pe un termen de 2 ani, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de probă de 2 ani, în temeiul art. 90 Cod penal, stabilită prin sentință, or din conținutul deciziei, se constată respectarea prevederilor art.art. 61, 75, 90 Cod penal, pedeapsa sub formă de închisoare, cu suspendarea executării pedepsei pe un termen de probă stabilită inculpatului Ranețchi Roman, fiind individualizată corect, capabilă să restabilească echitatea socială, să realizeze scopurile legii penale și pedepsei penale.

Astfel, completul de judecată reține că în speță nu și-a găsit confirmarea nici temeiul pentru recurs prevăzut la art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, deoarece instanța de apel și-a motivat întemeiat soluția adoptată, acordând deplină eficiență prevederilor art. art. 61, 75 – 78, 90 Cod penal, la soluționarea chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei inculpatului, stabilite conform sancțiunii articolului imputat acestuia, ținându-se cont și de dispozițiile art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală.

Conform alin. (1) art. 75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovată de săvârșirea unei infracțiuni, inclusiv prin procedura de judecare în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea Specială a prezentului Cod și în conformitate cu dispozițiile Părții Generale a Codului penal, totodată la caz ținându-se cont și de prevederile alin. (8) art. 364¹ Cod de procedură penală.

La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată va ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază sau agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale acestuia.

Reieșind din prevederile art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală, un mijloc de corectare, și reeducare a condamnatului, și se aplică persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri și restricții drepturilor lor, având drept scop restabilirea echității sociale, corectarea acestuia, precum și

prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea condamnaților, cât și din partea altor persoane.

Respectiv, este prerogativa instanței de judecată să aprecieze dacă scopul pedepsei poate fi atins fără executarea efectivă a acesteia. În formarea acestei convingeri, instanța de judecată urmează să țină cont de totalitatea condițiilor expres prevăzute de Lege, ceea ce la caz s-a realizat.

Executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice sau să înjosească demnitatea persoanei condamnate. Instanța de judecată trebuie să aleagă și să aplice acel tip, și acea mărime a pedepsei care vor fi cele mai eficiente pentru atingerea scopului Legii.

Completul de judecată reiterează faptul că, în speță, judecarea cauzei penale a avut loc în baza probelor administrate la faza de urmărire penală, în conformitate și cu respectarea prevederilor art. 364¹ Cod de procedură penală, iar inculpatul potrivit alin. (8) al aceleiași norme a beneficiat de reducere a limitelor de pedeapsă.

Instanța de recurs reține că, sancțiunea infracțiunii prevăzută de art. 201¹ alin. (1) lit. a) Cod penal, pentru care a fost recunoscut vinovat inculpatul, prevede pedeapsa cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 150 la 180 de ore sau cu închisoare de până la 3 ani.

Aplicând prevederile art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, noile limite minime și maxime pentru pedeapsa sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității constituie de la 100 la 120 ore, iar pentru pedeapsa cu închisoare de la 3 luni până la 2 ani.

În speță, prima instanță, corect a stabilit forma pedepsei - închisoare pe un termen de 2 ani, cu aplicarea prevederilor art.90 Cod penal, cu obligarea inculpatului să nu comită alte infracțiuni, să nu-și schimbe domiciliul fără consimțământul organului de probațiune, să participe la programe probaționale, să presteze munca neremunerată în folosul comunității în mărime de 100 ore, mărimea acestea încadrându-se la limita maximă stabilită prin aplicarea art.364¹ alin. (8) Cod de procedură penală.

De asemenea, completul de judecată specifică faptul că, la individualizarea pedepsei în privința inculpatului, instanțele de fond au ținut cont de gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, care potrivit art.16 alin. (3) Cod penal, face parte din categoria infracțiunilor mai puțin grave.

La fel, s-a efectuat o analiză completă și minuțioasă a personalității inculpatului, instanța stabilind că inculpatul Ranețchi Roman, la locul de trai se caracterizează satisfăcător (f. d. 48, vol.I), la evidența medicului psihiatru și narcolog nu se află (f.d.52-54, vol.I), are la întreținere doi copii minori, precum și faptul că deși potrivit cazierului judiciar este mențiunea privind expedierea în instanța de judecată a două cauze penale în privința lui Ranețchi Roman, la materialele cauzei lipsesc careva date privind existența sentințelor de condamnare pe cauzele penale indicate în cazier, astfel, în temeiul art. 110 Cod penal, nu poate fi reținut că inculpatul are antecedente penale (f.d.56, vol.I).

Toate circumstanțele nominalizate, denotă faptul că, inculpatul poate fi corectat și fără izolarea acestuia de societate prin stabilirea unei pedepse sub formă de închisoare, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de probă, în temeiul art.90 Cod penal în limita maximă prevăzută de sancțiunea art. 201¹ alin.(1) lit.a) Cod penal și anume de 2 ani.

Prin urmare, completul de judecată consideră că argumentele invocate în cererea de recurs referitor la individualizarea pedepsei penale nu întrunesc temei de a interveni în hotărârile contestate, or, instanțele judecătorești inferioare și-au motivat complet și întemeiat soluțiile emise, acordând deplină eficiență prevederilor art. art. 7, 61, 75 și 90 Cod penal la soluționarea chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei, stabilind inculpatului Ranețchi Roman, o pedeapsă echitabilă și proporțională faptei comise, așa după cum a fost stabilită de către prima instanță și menținută de instanța de apel, pedeapsă care răspunde atât principiului proporționalității, cât și scopului prevăzut în art. 61 alin. (2) Cod penal, de restabilire a echității sociale, corectare a inculpatului, precum și de prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea acestuia, cât și a altor persoane.

Astfel, nu pot fi reținute argumentele recurentului precum că, instanța de apel în mod eronat a raportat circumstanțele prezentei cauze la normele penale și procesual-penale, deoarece instanța de judecată este în măsură să înfăptuiască acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a săvârșit o infracțiune, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei. Mai mult ca atât, analizând în cumul argumentele invocate de către recurent în susținerea recursului declarat, completul de judecată atestă că acestea în esență sunt identice celor din cererea de apel, asupra cărora instanța de apel s-a expus, complet, argumentat și motivat legal.

În opinia completului de judecată, pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 2 ani, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de probă de 2 ani, cu obligarea inculpatului să nu comită alte infracțiuni, să nu-și schimbe domiciliul fără consimțământul organului de probațiune, să participe la programe probaționale, să presteze munca neremunerată în folosul comunității în mărime de 100 ore, stabilită în limita maximă prevăzută de sancțiunea art. 201¹ alin.(1) lit.a) Cod penal, este echitabilă și proporțională circumstanțelor stabilite.

În asemenea circumstanți, completul de judecată conchide că temeiuri de a pune la îndoială veridicitatea argumentelor instanței de apel în motivarea soluției sale nu se identifică, și în virtutea corectitudinii lor și pentru a evita repetări inutile, instanța de recurs le acceptă și le însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CtEDO, care în pct.37 a hotărârii sale în cauza Albert vs. România din 16.02.2010, statuează că art.6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (Van de Hurk vs Olanda, 19 aprilie 1994, pct. 61), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o

instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

Din aceste considerente se conchide că, de fapt în cauză nu s-au comis erorile de drept prevăzute în art.427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală la care se face referire de către recurent, deci, nu persistă temeiul de casare a soluției adoptate, pedeapsa stabilită inculpatului fiind aplicată de către instanța de apel în limitele legii, din care considerente se impune inadmisibilitatea recursului, ca fiind vădit neîntemeiat.

9. În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, completul de judecată al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului declarat de către avocatul Barbăneagră Sergiu în numele părții vătămate minore Xxxx, împotriva deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Comrat din 15 februarie 2023, în cauza penală în privința lui Ranețchi Roman Xxxx, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Președinte

Talpă Boris

Judecători

Eremciuc Ghenadie

Mânăscurtă Igor